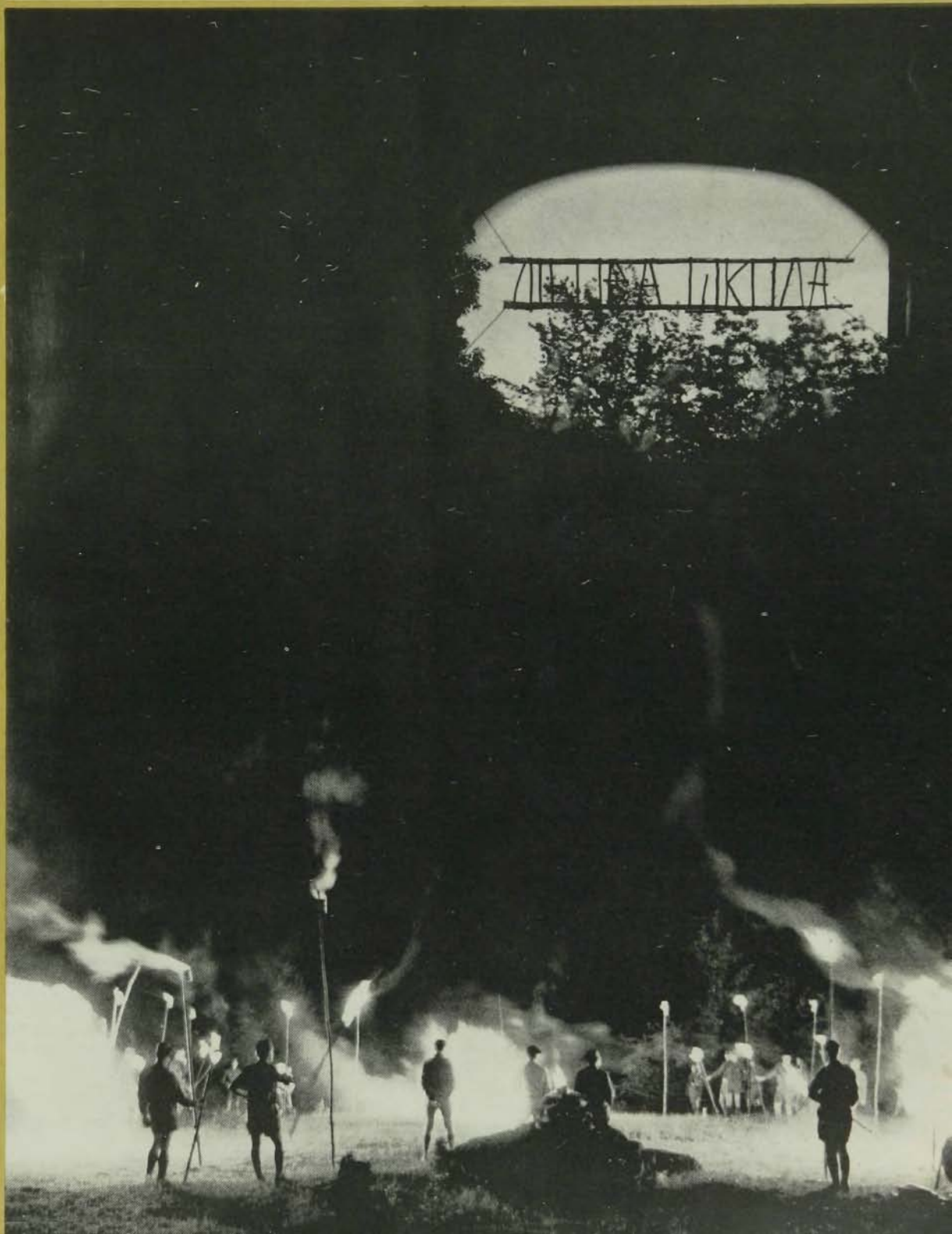

ЮНАК

ЛИСТЮПАД
1965
NOVEMBER

. 11 (29) — РІК III
Ціна 50 центів

Зміст

Сторінка

- 1 З гаври Старого Вовка
Україні
Історичний календар
- 2 Митрополит Андрій Шептицький
- 3 Сірий Лев: Голуби над містом
- 6 В. Рудник: Наш Київ має 2.000 літ
- 8 Нові відзнаки
- 9 П. Толочко: Давні скарби України
Зі стрілецького гумору
- 10 Усміхнися
- 11 Поради Подруги Дяди
Гутірка Деді Юорка
- 12 Чи знаєш, що це
- 14 Лісова Школа
- 15 Стежки Культури
- 21 Пластункам на вушко
- 22 Чайка: Ручні роботи
- 24 Загадки і відгадки
- 25 З. Городиловська: Віршована абетка
Д. Кордуба: Сповнений обов'язок
- 27 Хроніка
- 28 Від адміністрації

При підготовці цього числа співпрацювали ілюстратори:
Б. Певний, ст. пл. Т. Геврик СМ, М. Головінська, пл. сен.
Д. Даревич, С. Лада, Ніна Мриць-Мудрик.
Технічне оформлення: пл. сен. Я. Елиїв.
На обкладинці: Велика ватра з цього річного табору "Лі-
сова школа". Фото пл. сен. Ю. Крижановського.

"Юнак" — журнал пластового юнацтва. Видає Головна Пластова
Булава. Уповноважений ГПБ для справ "Юнака" — пл. сен. Ю. Пасецький,
ЛЧ. Редагує Колегія. Головний редактор — пл. сен. Л. С. Онишкевич, СМ.
Технічне оформлення — ст. пл. М. Баб'юк, СМ, і пл. сен. Я. Елиїв. Головний
адміністратор — пл. сен. О. Тарнавський, ЛЧ, заступник адміністратора —
пл. сен. С. Гела, Ч-ць. — "Юнак" появляється щомісяця крім серпня.

Річна передплата: США і Канада — 5.00 дол., Австралія — 1.10.0,
Австрія — 90 шіл., Аргентина — 250 пез, Бразилія — 200 кр., Велика Брі-
танія — 1.0.0, Німеччина — 10 н.м., Франція — 15' фр. Ціна одного числа
у США і Канаді — 50 центів.

Редакція застерігає собі право виправляти мову, як теж скорочувати
й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пла-
стовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

Статті, дописи, розгадки тощо
слід слати на адресу редакції:

Mr. L. S. ONYSHEVYCH
180 Franklin Cor. Rd.
Nassau Garden Apts. L 19
Trenton, N. J., 08638, U. S. A.

У справах передплат і оголошень
треба звертатися до адміністрації:

YUNAK MAGAZINE
2199 Bloor Street West
Toronto 9, Ontario, Canada

ЮНАК

Ч. 11 (29) — РІК III
ЛИСТОПАД — NOVEMBER
1965

YUNAK — a Ukrainian Monthly Magazine,
Published by PLAST — Ukrainian Youth Ass'n,
2199 Bloor St. West, Toronto 9, Ont., Canada.

Authorized as second class mail by the Post Office Department, Ottawa, and for payment of Postage in cash.

З Листопада

УКРАЇНІ

Дорогі Подруги й Друзі!

Якщо поглянете на історичний календар із цього місяця, то напевно зауважите різні визначні дати з історії нашого народу. Місяць листопад повний значення для України: листопадовий зрив, жертви Базару... Пластуни, зокрема, згадують у листопаді річницю смерти великого опікуна Пласту — Митрополита Андрія Шептицького. Тож у цьому місяці згадаймо в нашому журналі ці визначні дати!

Друзі і Подруги! Тисяча дев'яťсот шістдесят п'ятий рік добігає до кінця, а з ним і наш конкурс на найкращі дописи та літературні твори. Чи й Ви післили вже свої речі до «Юнака»? Багато Ваших друзів і подруг зробили це — ба, що більше, ціле наступне число «Юнака» підготував юнацький курінь (а який, то побачите!). Уже небагато часу лишилось — усі дописи на конкурс треба післати чи то просто до «Юнака», чи через Крайову Пластову Старшину (це для юнацтва зі США) до кінця грудня цього року. Тож — не гайтеся!

Ваш Старий Вовк

1. 11. 1918 р. Листопадовий зрив. Українські війська зайняли Львів.
1. 11. 1944 р. Помер у Львові Митрополит Андрій Шептицький.
20. 11. 1917 р. Третій універсал Української Центральної Ради в Києві про утворення самостійної Української Держави.
21. 11. 1921 р. Большевики розстріляли під Базаром 359 українських героїв-воjakів.

Я — твій зорінь,
ти — моя зорінь.

Ти — мій корінь,
я — зелена гінь,

разом нам стоять
супроти бурі...

Я — струна в твоїй
живій бандурі.

Добре це відчуть
мені — людині —

у своїй країні
і годині.

Джерело ти,
я ж — твоя жага,

Україно, ладо,
ласко дорога!

Ще в Путивлі ти
зигзичила за мною,
так, за мною! —

Ярославно ти моя...

Через вісім сотень
літ з тобою,

повернувшись,
знов стрічаюсь я.

Очі — ти, а я твій
чистий промінь,

Квітка ти, а я —
твоя бджола,

я краплина
у твоїм Дніпріві,
жилка тепла
край твого чола...

У своїй країні
і годині

добре це відчуть
мені — людині.

Я — твій дух,
а ти — моя снага,

Україно, доле дорога...

Володимир Коломиець

Київ, 1965.

МИТРОПОЛИТ АНДРІЙ ШЕПТИЦЬКИЙ

Уже ввійшло у звичай, що в листопаді, крім святкування річниці проголошення у Львові 1918 р. Української Держави на землях Східньої Галичини, ми завжди згадуємо також величню для нас постать 20 сторіччя — слуги Божого — Митрополита Андрія Шептицького.

Народився він сто років тому в родині давнього українського боярсько-шляхетського роду. Дали йому три імена: Роман, Марія, Олександр. Шлях служити свому народові вибрав він через монашій чин Святого Василя Великого та теологію. Як чернець, прибрав собі ім'я — Андрій. Закінчив він студії трьома докторатами — із права, філософії та теології.

З того часу почався його великий вклад у наше релігійне, національне, наукове та культурне життя.

Він став третім митрополитом із своєї родини. Перед ним з роду Шептицьких були митрополитами Анатас і Лев у 18 сторіччі.

Слуга Божий Митрополит Андрій давав дуже багато стипендій нашим студентам, науковцям; роздавав великі допомоги для наших шкіл та для молоді; уфундував великий «Національний Музей» у Львові; збирав і скуповував давні пам'ятки нашого мистецтва для музеїв; допомагав мистцям, студентам, сиротам і т. д. Листа його добрих і великих діл — нескінченна.

Тут подаємо кілька думок Сл. Б. Митрополита Андрія, часто званого Апостолом української молоді:

«...Говорить молодим часто про два ідеали християнського життя: ідеал святості та ідеал науки, і звертайте особливу увагу на тих, про котрих можете думати, що могли б з них бути великі святі або великі вчені».

«...Сила ума і його світло не в тому, щоб знати багато подробиць, але, щоб добре, глибоко знати те, що знається, бути віддаленим від помилок і обманів, та мати якнайправильніші поняття про загальні питання, оминаючи може мільйони подробиць, у які розумові не варто, а то й не можна входити. В освіті йде про одне: щоб знання було правдивим, щоб відносилось лише до правди, а не було брехнею. Бо, як правдиве знання є силою людини, так і фальшиве знання, оперте на неправді, є для чоловіка правдивою недугою та каліцтвом на ціле життя. А що людська природа є зіпсута, що пристрасті чоловіка тягнуть до злого, що розумові трудно доходити до правдивої і належної правди, тому й треба нам тієї Божої Мудрости, що вміє розрізнити щире золото від фальшивого...» (з послання до української молоді, 1939 р.).

«...Ліпше ошаджувати вміє той, хто на свою працю глядить не як на свою виключну власність, але як на власність своїх дітей і будучого покоління, а частинно і власність цілого народу. І хто пам'ятає, що з Божих дарів має колись здати строгий рахунок перед Богом...».

«...Кожне слово молитви підносить душу з болю матеріального і зі щоденної злоби, нужди і біди до чогось вищого, святого, чистого, ідейного, до Бога...»

«...Хрест — то дерево тверде, однак хто його обійме і візьме на себе, той бачить, як з того дерева розквітають чудові квіти...».

СПОМИНИ ІЗ ЛИСТОПАДОВИХ ДНІВ

*Пластунам — борцям за волю
України — присвячує автор.*

Я пізнав його тоді, як згасло місто. Ішла вже десятий день вулична боротьба. Я був на передмісті — Замарстинів. Місто перетинала жива лінія вікон із кулеметами, барикад із каміння, дощок і мішків із піском, живих людей, що мертвіли з крісами в руках на збігах вулиць. Вантажні самоходи глухли в запальних вулицях серед юрби і гаркотіли там, де стихала людина, де тільки куля дзвеніла жахом, смертю і радістю. Везли нових. Юрба кричала до них, кидала квіти або тупо й злісно відверталась. Місто поділилось і передмістя Замарстинів — також. Кожна хата й завод були й тут або квітками, або кулею з-за примурка, підвалів або обідраних цегляних загород. Ворог учора дібрався до електричної станції. Місто згасло. Тоді я пізнав його.

Прийшов він у наші касарні в мент, як пізнім осіннім сутінком утікало світло дня, а коли звичайно загорялися вечірні зеленуваті ліхтарні. Того дня вони не загорілися. Тьмяний блиск нафтової лампи на довгій зимній коридорі кам'яної касарні гнав за ним химерну його тінь і його супровідника, вартового входової брами. Спершу побачив я його тінь: коротку, вузьку, а опісля діточе обличчя з-під сірого кашкета. Вони мене не спостерегли і тому пішли просто головним коридором до командної кімнати. Постукали у входові двері, увійшли у передпокій, і я почув їх гутірку з дижурним вістовим. У мовчанці сірих стін задзвенів сріблом діточих літ голос-гонкий, чистий, співучий. Стало мені на момент невідраднo, смутно, боязко. Невже знову доведеться розправлятися з новим ворожим розвід-

чиком? Та в цьому діточому голосі був сміх і радість. Цей тембр і відтінь голосу я відчув радше серцем, як розумом.

Я хутко відчинив двері і побачив його: ясне волосся, ясні очі, ясночервоні щоки та уста, білі зуби, хоч довкола — зимні мури, темне світло, похмурість змучених облич моїх бійців.

Я: Чого хочеш?

Він — просто в очі: За Україну воювати прийшов, прийміть, пане коменданте!

Я: А наказа на мурі читав? Діти — додому!

Він: Наказа? Так, так, але я, я, я...

Зашелестіла з чохла сорочки червона пластова виказка. Дивлюсь: — Уроджений у Львові, літ 12, син переплетника. Пластовий відділ ім. князя Лева...

Так, так, я вже знаю їх — гімназія в Народньому Домі, де нині не дитячий гамір, а наша Начальна Команда. Звідтіля ми виходили в першу листопадову ніч займати місто, а вони, як один зібрані на своєму кам'яному подвір'ї нетерпляче чекали... Та коли ми вже всі відійшли, наш один, залишений для варті, вістовий учив їх на тому самому подвір'ї (де ще вчора доглядали їх суворі професори, щоб вони у грах не побилися), як поводитися з крісом. А як ми вже вернулися з нашого завдання, досвіта, вони вже несли вартову службу, бігли в місто, як зв'язкові...

За кілька днів їх уже везли вантажним автoм на допомогу залізничній станції. Там, де гамірилива політехніка, заскочила їх ворожа юрба, нашвидку через вулицю кинена барикада і... стріли з вікон. Як миші зіскакували з вантажного автa і невміло ще відстрілювалися з-за великих гумових коліс, як про це читали... в Куперових повістях... Знаю їх...

Я: А що з тими коло політехніки, знаєш?

Він: Вони мене не прийняли, казали, що я малий, мало їх вернулося до Народнього Дому, але, пане коменданте, я щось знаю: ті, ті другі збираються тут, тут, недалеко Вас ночами, стягають кріси, хочуть напасти Вас іззаду, уже...

Я: Що?! Де це те нове вороже гніздо в нашому заплілі? Кажі, що знаєш?..

І малий тоді не говорив, а в гарячці кидав словами про свої дитячі, здавалося б, спостереження. Я знав, що в нашому заплілі діють скриті ворожі гнізда, але ось намагаю одне з них очима дрібними дитячими пальцями, що в шелесті мнуть пластову виказку. Я не обійдусь без цього малого, і тому кажу до вартового: — Малий зостанеться, веде його до інших!..

Він швидко був «свій» і пізнавав усіх моїх бійців. Із дитячою цікавістю й зручністю пізнавав тайни воювання. Але не тільки це. Він стався чимось кращим для нас.

Двотижнева вулична боротьба виснажувала нас до краю. Неголені, інколи й голодні, часто немиті, день і ніч узуті, ми стомлювалися фізично й морально до краю, ворог навідувався безупинно день і ніч, кидав у бій свої нові сили, навіть геть здалека, з-поза Висли. У веселіші дні ми були б собі взаємно розповідали все, що можна було говорити поза темою нашого бойового завдання. Для нас лишилися були тільки сухі слова наказів і звідомлень, а разом укупі нас тримав тільки цемент віри в краще і почуття суворого обов'язку супроти нашого найвищого Ідеалу. Я одначе з острахом думав про час, коли й цей цемент почне тратити свою силу.

І саме в той мент він прийшов. «Малим» — його назвали. Тільки зразу він спалахував на це слово, він не хотів бути малим. Та швидко він ізжився із цим. Пізнав велику безодню, що сіріла між його дитячими літами і великим життєвим досвідом моїх бійців. Не спалахав він більше на це слово, бо цьому слову товаришила не їд іронія, але ласкавість старшого чоловіка до дітей, якої нестерла була й ця жорстока війна.

Малий перебігав день-у-день усі стежі. Часом ішов як мій вістовий із наказом, та частіше біг туди з власної охоти. Тут побачив склад крісів, там навчався кидати гранату, там помагав закладати стрічку до кулемета то знову зайцем біг поміж кулі, що гарчали рикошетами на заломах вулиць. Усюди ніс із собою радість і сміх...

Як малий надбігав, то раділи всі лица. Він бо завжди приносив щось нового. Стихали тоді ті розмови, яких я завжди боявся, що вони послаблюють силу моїх бійців. Дитячими словами малював він образи ще невинних заінтересувань, переносив усіх у світ морально здоровий, кріпив усіх силою своєї юности й запалу.

А навіть у бойову техніку він часами вносив щось нове. Бігаючи від стежі до стежі, був він завжди їх живим зв'язковим. Стежі мали в кожний момент ясний образ воєнного положення,

знали, що діється у сусідній стежі, що за зміни заходили на шляху до неї самої. Наладнав він на місті зв'язок із такими як він. Приносив відомості про ворога, а в оцінці його замірів на близьких вуличках і площах, виявляв не тільки знання міста, але й плянів ворога. бо їх оцінював не по великих теренових кампаніях з усьвітної війни, але по тій початково вуличній партизанці, що радше подобала на криваву гру в «розбійників і жандармів» міських вуличних хлопців.

Намічене завдання Малого було закінчене: його звідомлення про вороже гніздо, послано до вищого проводу, все виявилось правдою, гніздо зліквідовано вчасно. Малого треба було відслати додому. Та коли прийшов день відходу Малого, я зразу мовчав, вагався...

Сірів у мряці листопадовий день, а з приміських горбів виповзав новий ворог: закутий у залізні плити, залізний звір панцирників. Ми таких не мали. Йому на зустріч кинено було допомогу, яка нам мала прийти на зміну. Дати оточити себе не дамо, бо з нами може й ідея пропастись...

Я вступив у передпокій... Порожньо і останній мій вістовий на бойовому місці, одного зайвого нема, тільки Малий готовий до відходу. Сірий військовий плащ, здолу незугарно ножиком підрізаний, дитяча постать в ремінному поясі, червоне як яблуко обличчя, біляве волосся, кармін уст, але сум в очах... Жде... Кавалерійський короткий кріс стукнув у його ногах об цемент підлоги. Може встанне?...

І замість — «додому»!.. мусіли від мене впасти слова: «Махай! Зв'язок із групою протипанцирного наступу... негайно!»..

У Малого плащ той самий і довгі студентські штани, під ним ті самі, і яблуко і волосся, тільки очі, очі — радість і сміх. Побіг, ухопивши в дрібні пальці карточку з мого блокноту...

Минуло дві години, а потім два дні... Тим самим коридором привели до мене його батька. Ішов згорблений, спрацьований, у витертому бронзовому пальті, сивуватий вус на долину. Стоїть... Залякано промовив:

— Я по сина прийшов, у мене наказ від команди, що...

Я знав, що рішення. Лишаю батька і сина самих... Батька і сина в глухий порожній касарняний кімнаті, у сірий день, що ніс жах і смерть, але і надію про хід до кращої майбутності, наш інший Листопад. Та я знав, що коли розмова скінчиться, Малий буде сидіти, як вірний собака на сторожі моїх наказів, а сіра батьківська постать відплине в сірий листопадовий день. Тільки я не знав, що ця сіра постать обернеться ще й до мене і болючими словами вигукне:

— Віддайте мені сина!..

Того я не знав, але це сталося. Я мовчав... Сіра постать зрозуміла мою відповідь:

— Як так, сину, то... і його рукави, що їх чути було клеєм і папером, обняли червоне яблуко. А син цілував його спрацьовану руку...

— А твої голуби, сину, вдома голодні, замкнені, боюся їх пускати, а може прийдеш до них? Останній блиск надії...

— Голуби, ах, мої голуби!..

Так у батька останній блиск надії, а в мене: невже ж? ні?... хіба?... Та в вікнах над сірим муром кам'яниць, там, де Хресна Гора нагинається, злітали білі крила голубів... Ах!.. це не голуби, це сірі димки шрапнелів. Я їх знав — і він їх знає...

— Ні, тату! (гасне останній блиск). У тихий час голубів пускайте — хай налітаються.

І сіра постать відпливла в сірий листопадовий день... а в нас не стало вже Малого. Зродився Голуб... голуб над містом... І ніс Голуб із собою невинність своїх очей, і прудкість лету, і голос, що нагадував любов і вірність...

А бої не вгавали... Голуб був уже бійцем...

У важких змаганнях докотилися панцирні звірі аж до нас. Спинилися об мурі наших касарень, об щити наших кулеметів, об наші неопанцйрені труни.

— Останній кулемет на вікно!..

Несемо удвох із Голубом на наш новий пункт — у глухий коридор школи. Б'єм, змінюємо приціл, і знову б'єм, і знову змінюємо... Звірюка зразу подалась і змовкла... Стихають і вдалі міста бої, а на синяві листопадового пополудня заблисли голуби над містом. Осріблювало їх сонце... Несли подих краси, прудкості, над містом жаху і смерті... І він їх побачив:

— Голуби над містом, мої голуби над містом,

тато випустив мої голуби...

І захват і радість відірвали його на мить від залому кулеметного щита, за яким ми були причаєні. Він вихилився крізь вікно з очима в свої

голуби... І загарчав скритий кулемет на Хресній Горі... і нестало Голуба між нами...

Ще того самого вечора ми його поховали в готову могилу на кладовищі, що біжить косою у підміську «Сагару». Без труни, під каштанами... Відміряв я кроками віддаль від найближчих мурованих гробів і пішов із стисненими від болю устами до моїх бійців, що тої ночі вперше лягли відпочити. І снівся їм Голуб... І йшов він за ними на всіх їх етапах наших визвольних змагань, як гордий бадьорий лицар, і поставили йому найкращий пам'ятник — легенду, що з неї ростиме нова сила, віра в наш новий, інший, уже переможний Листопад...

Чим більше буде передплатників, тим кращим буде наш журнал «Юнак». Тому хай кожний чи кожна з Вас: 1) подбає, щоб всі члени Вашого гуртка стали передплатниками «Юнака», 2) приєднає для «Юнака» принаймні одного нового передплатника з-поміж тих Ваших друзів чи подруг, що не належать до Пласту.

Таємниці цікавого Світу

НАШ КИЇВ

МАЄ
2.000
ЛІТ!

Пам'ять землі... Так, це надійна, вірна пам'ять. Де відступають перед давністю історіографи, де безсилі архіви і бібліотеки, там мовить своє ваговате слово знахідка археолога.

Шодня ми крокуємо рідними обріями, відчуваємо подих землі, знайомої і водночас таємничої. Хто-зна, скільки ще загадок у ній приховано! Не кожному вона розкриє їх. А лише тому, хто небайдужим, закоханим зором придивляється до її старовинних пагорбів, могил, долин. Лише тому, кого турбує історична доля рідного народу, хто цінує його надбання, його давні мистецькі скарби...

Ні, ви не подумайте, що це містика. Але вже кілька археологів, з якими мене зводила журна-

лістська доля, розповідали, що робити сміливі здогадки вони могли лише тоді, коли уявляли себе на місці древніх людей, коли цілком переносилися уявою в ті далекі епохи і міркували і почували, як оті люди.

— Розкажи, як це сталося, — прошу я Володимира Дяденка. — Що вперше наштовхнуло?

— Хм, наштовхнуло... — усміхається Володимир. Насамперед скажу — я дуже багато мандрую. Звісно на місці сидітимеш — нічогоісінько не знайдеш. А ці химерні подільські пагорби приваблювали здавна. Відшукав якось ув одному історичному свідченні, що тут, біля гори Юрковиці, у сиву давнину протікав ручай Сетомль. А до того вселяли неспокій цікаві повідомлення: на

сусідніх горах знайдено сліди ряду дуже давніх слов'янських поселень, поховань, набагато давніших епохи Олега. Вони вказали на те, що тут уже в останні сторіччя до нашої ери існувало ціле гніздо ранньослов'янських поселень. Отож навідувався сюди не раз ще із студентських літ.

Був багрянолистий жовтень, ясне соняшне надвечір'я. Поруч стрекотав бульдозер, готував майданчик для нової споруди. Володимир обійшов пагорб. Раптом зріс шару землі. От диво! Серед звичайної материкової землі — культурний прошарок: чорнозем, залишки гнилого дерева, черепків. На щастя при собі була лопатка. Почав зачищати зріс. Шар іде влиб. Невже залишки житла? Ні, не дуже схоже. Чого б це житло на схилі гори!

Уже й засутеніло, уже й м'язи наливались утомою. А культурний шар усе ще не кінчався.

Наступного дня він продовжував розкопки. Лише на глибині п'яти метрів почалася материкова земля — пісок, глина. Культурний шар виявився щедрим на дарунки. Тут були уламки посуду:

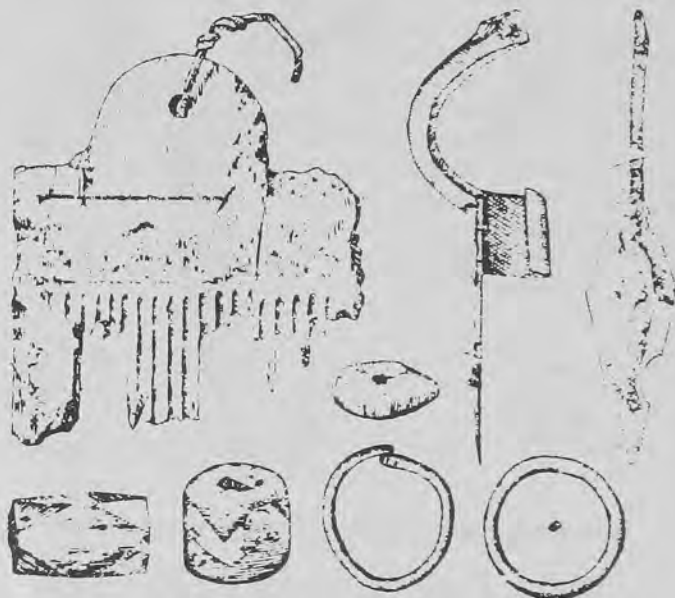
Античний світильник з Замкової гори.

миски, вази, кубки, кухлі. Дослідник помітив і залишки амфори грецької роботи. Ось блиснуло під лопатою намисто. Але особливо примусили задуматись... гори залізних шлаків!*) Із глибиною кількість шлаків усе збільшувалась. Шлаки прямо вказували на те, що на цьому пагорбі колись існувало залізообробне виробництво, найвірогідніше — виготовлення зброї.

Виявилося, що Володимир Дяденко натрапив на залишки широчезного оборонного рову, який оперізував колись гору. Рів мав до десяти метрів завширшки, до 5 — 6 метрів у глибину. Його конфігурація вказувала на неабияку майстерність стародавніх творців, уміння господарів фортеці вести оборону... По краях рову на горі знайдено залишки дерев'яного валу — досить потужної споруди для тих часів. Це було дуже логічно.

Бляшка з зображуванням голови в зубчастій короні, знайдена на Старокиївській горі.

Інвентар поховання перших століть по Христі, розкопаного на Старокиївській горі.

Фібула пряжка з поховання IX-X століття

*) відпадки при обробці металів (тут — заліза).

Адже відомо, як високо цінувалося в стародавні часи мистецтво залізобобів. Їхні майстерні посилено охоронялися.

— Погляньте-но, товариші, скільки камінців, і всі однакового розміру! — помітив Володимир.

Справді, це каміння явно було звідкись завезено. То чому ж у нього «стандартні» розміри. Ясно: каміння вживалося з оборонною метою, — його метали пращею.

Порадувала дослідників і бронзова фібула (застібка до одягу). Такі фібули добре відомі археологам. На території України вони датуються «зарубинецьким часом» — другим — першим століттям до Христа.

Усі знахідки вказували на належність городища до ранньослов'янських часів. Але, на відміну від усіх попередніх відкриттів археологів, у цих місцях тут була фортеця!

Яким же часом датувати виявлення укріплення. Співставлення його з уже відомим археологам культурами дає підставу твердити: це ранньослов'янське укріплення біля берега Дніпра існувало десь у першому столітті до нашої ери.

...Хто не знає легенди, що збереглася в древньоруських літописах — найдавнішу згадку про виникнення Києва? Вона розповідає, що в племені полян, яке жило на середньому Дніпрі, були три брати — Кий, Щек і Хорив та сестра їхня Либедь. Згідно з переказом, Кий жив на горі, де згодом у часи літописця... існував Боричів увіз, Щек на другій горі, яка на його честь прозвалася Щекавицею, а Хорив — на третій горі, що дістала назву Хорнанці. І ось три брати спорудили град «во ім'я брата свого старейшого і нарекоша йому ім'я Київ».

І ось згадані в легенді гори справді існують. Отже тут відбито історичний факт — на території майбутнього Києва існували більш давні поселення.

Досі твердили, що Київ виник 1.400 років тому. Але найновіші археологічні відкриття дають підстави уважати, що народження укріпленого поселення, «града» (що означає огорожа, укріплення), сталося значно раніше — понад дві тисячі років тому.

В. Рудник

НОВІ ВІДЗНАКИ

Незабаром побачите, Дорогі Подруги й Друзі, нові, цікаві відзнаки на грудях деяких своїх товаришів і товаришок — пластунів. Вони металеві, гарні, в різних кольорах. Що це за такі нові відзнаки?

На рисунку бачите зразки цих відзнак: їх чотири. Напевно відразу здогадаєтесь, що це відзнаки пластових юнацьких відзначень:

четверте має жолудь дуба — СИЛЬНО»
третє має калину — «КРАСНО»
друге має гриба-моримуха — «ОБЕРЕЖНО»
перше має блискавку «БИСТРО».

Усі чотири відзначення мають пластовий вузол дружби.

Відзнаки проектував Бурлака «Гого», рисунки якого Ви вже не раз зустрічали на сторінках «Юнака».

ДАВНІ СКАРБИ В УКРАЇНІ

● Практика ховання скарбів у землю була дуже поширена в древній Русі. Адже за тих часів це був найнадійніший спосіб зберігання рідних цінностей. Поспішаючи на заклик великого київського князя у військовий похід, багатий воевода чи дружинник не брав із собою своїх цінностей, а ховав їх удома — на території двору чи й під підлогою будинку. Збираючись у далеку подорож, заможний київський купець-гість теж закопував свої коштовності в землю.

● У години смертельної небезпеки, яка в часи неспокійного середньовіччя нерідко загрожувала й жителям Києва, кількість закопаних у землю цінностей зростала. Особливо багато їх було заховано в переддень страшної татаро-монгольської навали. Коли ж над древнім Києвом пронеслася страшна буря вогню і смерті, нікому було відшукувати заховані скарби. Взагалі, кількість цінностей захованих на території Києва протягом його багатовікової історії, величезна.

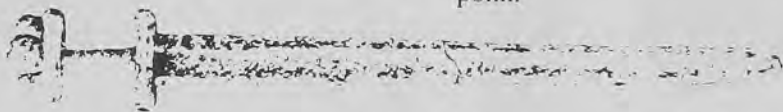
● За характером знахідок київські скарби розподіляються на речові й моментні. Перші, як правило, складаються із староруських ювелірних речей і предметів іноземного походження, другі — з римських, арабських, візантійських, а також староруських грошових знаків. Більшість знайдених скарбів були заховані в спеціальних тай-

никах, що мали вигляд невеличких печер, і перебували там у глиняних чи металевих посудинах. За розмірами скарби бувають від кількох золотих і срібних ювелірних речей до кількох сот, від одного-двох десятків монет до трьох-чотирьох тисяч.

● Ці унікальні знахідки цінні не так вагою чи кількістю монет, як своїм науковим значенням. Золоті й срібні князівські діядеми та барми, боярські колти, гривні, браслети, сережки, персні, скроневі кілця, монети тощо дають можливість говорити не лише про неперевершену майстерність київських ювелірів X - XIII ст., а й вивчати по них деякі особливості соціальної структури Київської Русі. Її дипломатичні, культурні й торговельні стосунки з країнами світу, — свідчать про побут населення, розвиток мистецтва та соціальну характеристику окремих районів міста.

● Так, наприклад, знахідки римських монет показали, що жителі київських поселень першої половини першого тисячоліття нашої ери зав'язували жваві торговельні стосунки з далеким римським світом. Велика кількість скарбів з арабськими та візантійськими монетами VIII - X сторіч дає підстави стверджувати, що вже в той час Київ вийшов на міжнародну арену як найбільший торговельний центр сходу Європи.

П. Толочко

ЗІ СТРЕЛЬЦЬКОГО ГУМОРУ

Цяпка*) зупиняє на вулиці чоловіка.

— А! Здоров був! Я вас евентуально, звідкись знаю...

— Ви помиляєтесь...

— Ні, я вас таки справді знаю...

— Не можу собі пригадати...

— О, я вже пригадав. Ми ходили разом до народної школи.

— Ні, пане вояче, зі мною до народної школи ніхто з такими вусищами не ходив.

Поручник: — Стрільче Кватирка, що робить варту, коли прийдуть її змінити?

Кватирка: — Тішиться, пане поручнику...

— Наш полковник має аж три ордени. Цікаво за що він їх дістав?

— О, це просто: той третій дістав за те, що мав уже два, другий за те, що мав уже один, а той перший тому, що не мав іще жадного.

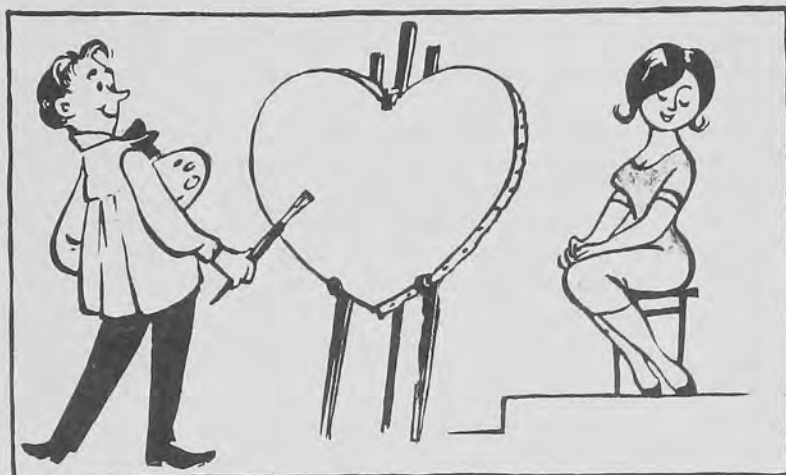

Сотник: — Де ви подівалися так довго? Ще перед четвертою вийшли ви кинути листа до скриньки, а шойно пів до шостої приходите назад?

Джура: — Голошу слухняно, пане сотнику, на скринці написано виразно, що листи вибирають шойно пів до шостої, тож я мусів зачекати.

* ЦЯПКА — відомий з часів визвольних змагань в 1918/19 роках старшина українських січових стрільців, про якого оповідають багато веселих дотепів. Він носив довгі вуса.

УСМІХНИСЯ!

Портрет коханої.

— А кажуть, на цій планеті нема культурного життя!

Передбачлива парашутистка.

— Сусідка знову розмовляє по телефону!

Забув поснідати.

Дорога Подруго!

Виховники в нашій станиці кажуть, що юнак не повинен грати біліярд (біліярд пул), але деякі з них самі грають цю гру. Я спробував її і не бачу в ній нічого злого, ані не-пластового. Я хотів би чути Вашу думку на цю тему.

Скоб!

«Спортовець»

Дорогий Друге!

Біліярд в останньому часі став у Америці дуже популярним у всіх колах товариств старших і молодших. Бачимо, як грають його у приватних домах, на літниках, а також в окремих тільки на це призначених приміщеннях. Я ніяк не думаю, що грати в біліярд (чи пул) — це щось негарне або непластове, і що юнаки не повинні цього робити. Нема в цьому нічого неморального чи поганого. Усе залежить лише, в якому товаристві це та в яких обставинах відбувається. Розуміється, коли ви йдете грати до публічної залі в такій околиці, де збираються у ній молодечі генти — це пластунам ніяк не личить, але коли ви граєте на одній із літніх осель, наприклад, на «Союзівці», «Кобзарівці» і т. д. чи в приватному домі, то це така товариська гра, як от круглі чи «лінг-понг» (стук-пук).

Подруга Дада

Дорога Подруго Дадо!

Я люблю дивитися на деякі телевізійні програми, що ідуть серіями. Одна з моїх улюблених програм припадає раз у тиждень саме в часі, як батько приходить на вечерю. Чи я мушу з ним сидіти при столі, коли він і так читає при цьому «Свободу», чи думаєш — можу просити дозволу дивитися на телевізію?

Оксана

Дорога Оксано!

На мою думку, родина повинна щонайменше один раз упродовж дня (коли на це лише дозволить розподіл праці) сісти разом до спільного столу і при тій нагоді до спільного обговорення подій дня, переживань, проблем зі школи і т. д. Коли кожний буде їсти, як захоче і коли захоче, це буде ще один ступінь до відчуження і байдужності в родині. Отже, проси батька, щоб «Свободу» залишив на пізніше, а Ти посвяти свою програму для того, що куди важливіше, аніж ціла телевізія.

Подруга Дада

ГУТІРКА ДЕДІ ЮРКА

З ПРОВІДНИКАМИ ГУРТКІВ

Дорогі Друзі Гурткові!

Добігаючи до кінцевих точок програми сходин юнацького гуртка, хочу зупинитися сьогодні над "поточними справами гуртка", які теж мусять мати своє місце і забрати деколи навіть досить багато часу на їх полагодження.

Під цю точку підпадають буденні справи гуртка, як Вашої найближчої спільноти: вибір діловодів гурткового проводу, приготування найближчої мандрівки чи обговорення вже відбутої, перевірка гурткових книг, сплата місячних внесків, звіт з доручених до виконання завдань тощо.

Юнацтво звичайно бере дуже жваву участь у цього роду справах і своєю поведінкою неприховано виявляє свої вроджені нахили характеру: дружність, справедливість, правдомовність та інші добрі прикмети, але буває, що й надмірну самопевність чи зарозумілість, нахил до крутійства та неправди, сварливості тощо.

Ця точка дає впорядникові, а в старших гуртках курінному судді і провідникові гуртка особливу нагоду до спостережень цих примет чи жиб і відповідного поступування з метою впливати в потребі на поправу, на формування особовості своїх молодших друзів або навіть ровесників. Це і є один із засобів пластового самовиховання у юнацькому гуртку.

Крім цього ця точка дає нагоду (і про це юнацтво повинно знати) здобувати хрестики й риси за добру чи невідповідну пластову поведінку.

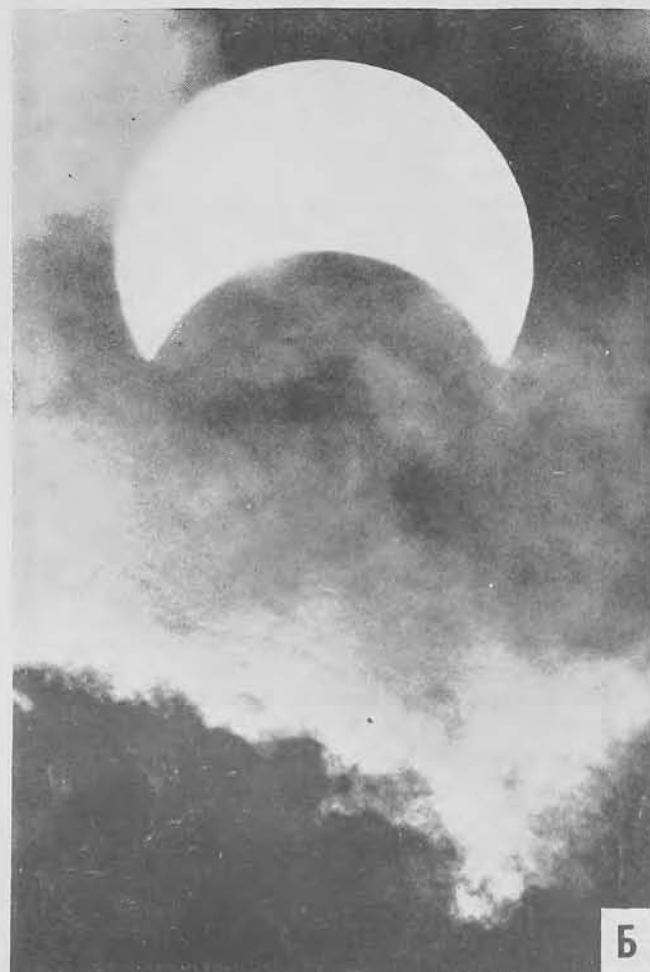
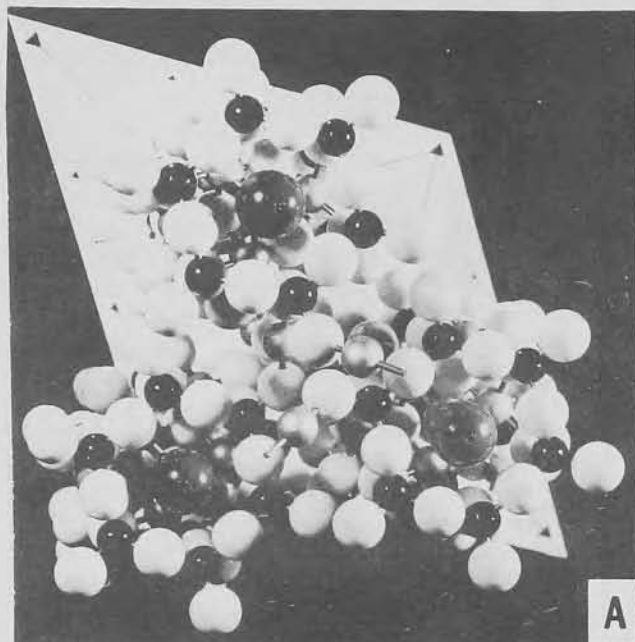
Коли ж ідеться про таку "формальність", як плачення внесків, то мусимо бути свідомі, що справа не в тих дрібних грошах, але щоб звичаювати себе своєчасно і постійно сповняти обов'язки супроти своєї спільноти. Тож такий упорядник, чи провідник, що "стягає" внески раз на декілька місяців, замість перевірити, чи гуртковий скарбник і самі члени гуртка ще щомісячно полагоджують, діє свідомо чи не свідомо на шкоду Пластові, бо при звичаює своїх друзів до небадьства і легковажного ставлення до своїх обов'язків. Врешті це мститься дуже на моральному здоров'ю української спільноти в країнах нашого поселення, де треба свідомого почуття обов'язку і добровільної жертвенності на корисну роботу для добра всіх нас і для допомоги Україні здобути повну свободу.

СКОБ!

Ваш Дедя Юрко

ЧИ ЗНАЄШ, ЩО ЦЕ?

ЗАГАДКИ ЗІ СВІТУ НАУКИ І ТЕХНІКИ

ВІДПОВІДІ:

А. Це модель великої молекули (органічної), де кожна куляка являє собою один атом.

Б. Це не місяць! А — сонце, під час частинної сонячної затемни. Знімком взятий спеціальним фотоапаратом.

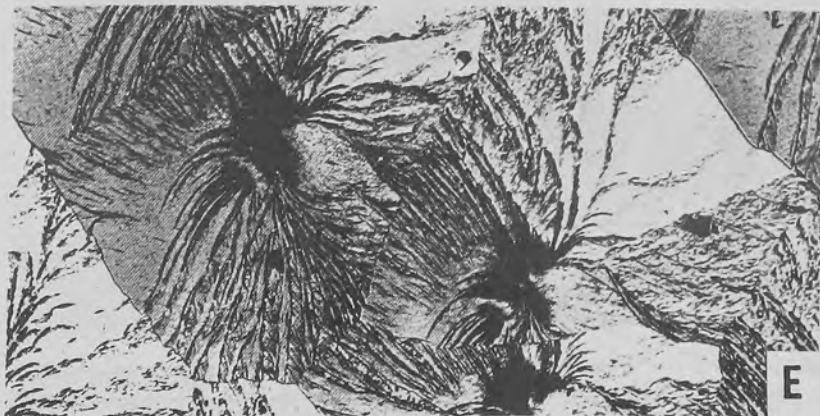
В. Так під мікроскопом виглядає поверхня кристалу (кадмійом-сульфіду), яку заатаковано кислотою.

Г. У цій великій кулі заховано від вітру й дощу один із найбільших у світі параді. Така куля зветься "паром".

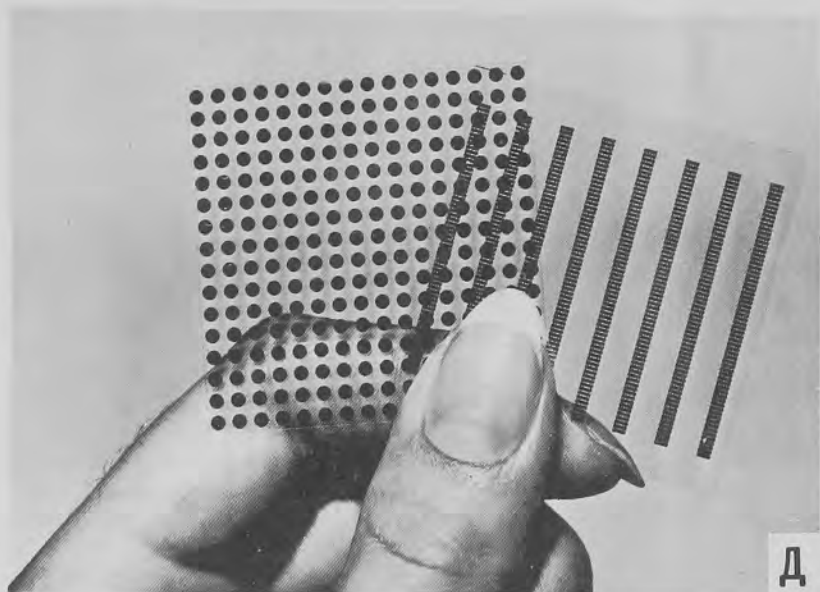
Д. При допомозі таких великих параді (дивись під Г.) учені-астрономи досліджують далекі планети. Ось на цій світлинці показано сигнал параді, відбитий від поверхні планети Венера.

Е. Це елементи "пам'яті" з однієї з найбільш модерних обчислювальних машинок — компютерів. Кожен на цій машині може затамувати одну одиницю інформації — "так" або "ні". Із сотень тисяч таких циток складається "пам'ять" компютера.

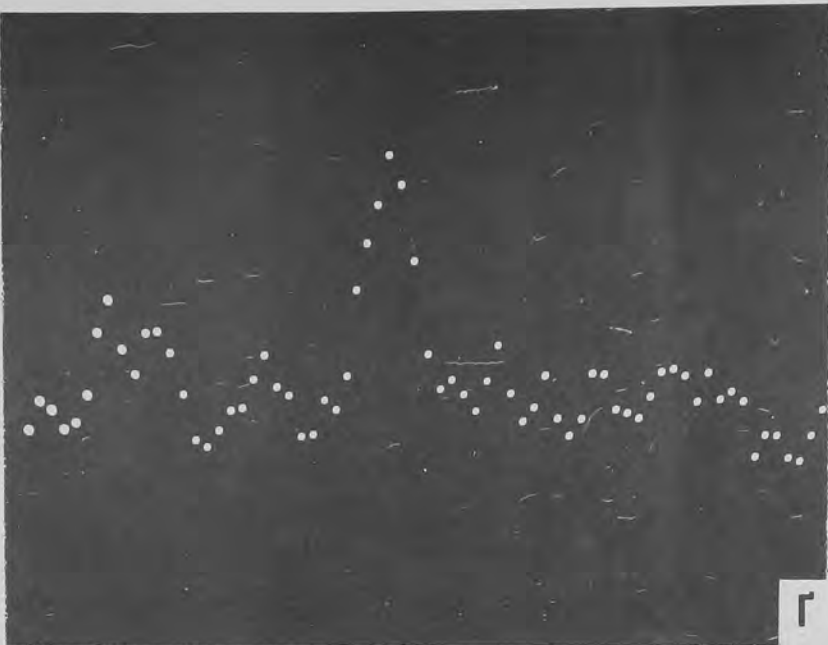
Є. Це також фотографія через мікроскоп. На ній видно творення мікрокристаліків на тонкій плівці металу.

Е

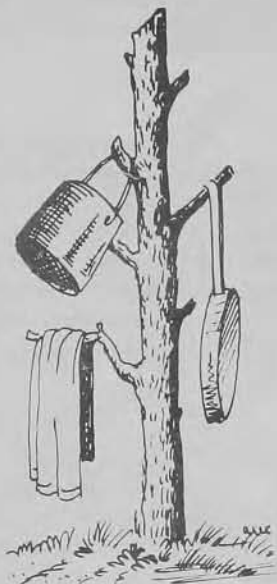

Д

Г

ЛІСОВА ШКОЛА

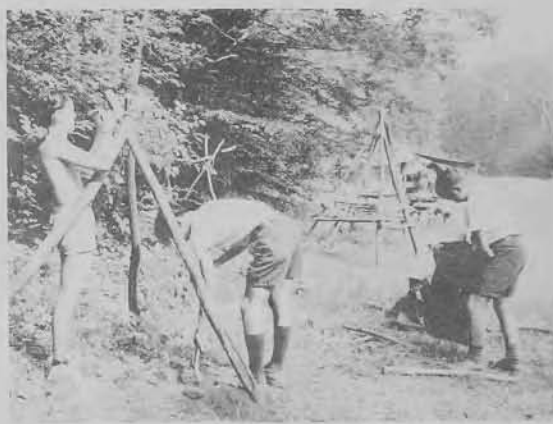

Три ватри, що їх бачите на обкладинці, символізують Три Головні Обов'язки пластуна, а 14 смолоскипів на палях — 14 точок пластового закону. Посередині — вічний вогонь «Лісової Школи», на якій ця сцена відбувалася.

Нижче подаємо серію фотознімок із «Лісової Школи», яка щороку вишколює членів булав таборів юнаків.

Кожний початок важкий. Вантажне авто привезло увесь апарат «Лісової Школи», який треба тепер перенести через річку.

Мов по дощі гриби ростуть таборів споруди. Столи в ідальні вже стоять, зараз буде стояк на мішок з водою.

Усі харчі й речі таборників треба переносити, ідучи вбід, бо немає ані дороги, ані мосту.

Таборова кухня ще не готова, але вже видас обід. Кухню треба будувати зовсім від початку — з нічого.

А тепер час на заняття. Студіємо теренознавство — всякі складні речі з картографії.

Браму збудували. Придивіться добре до неї — бачите ініціали Л Ш ?

Кріси ми вже пізнали добре. Зараз буде гостре стріляння.

Тепер додали напис "ЛІСОВА ШКОЛА" на браму і будують шалас для стійкового.

Вправи в модерному зв'язку польовими телефонами, опісля радіом. Хочемо змодернізувати наші табори!

Хоч і приємно переходити річку вброд, треба на це вглядати надто багато часу.

Отже, будують міст! Справжній піонерський, на козлах, без жадного цвяха.

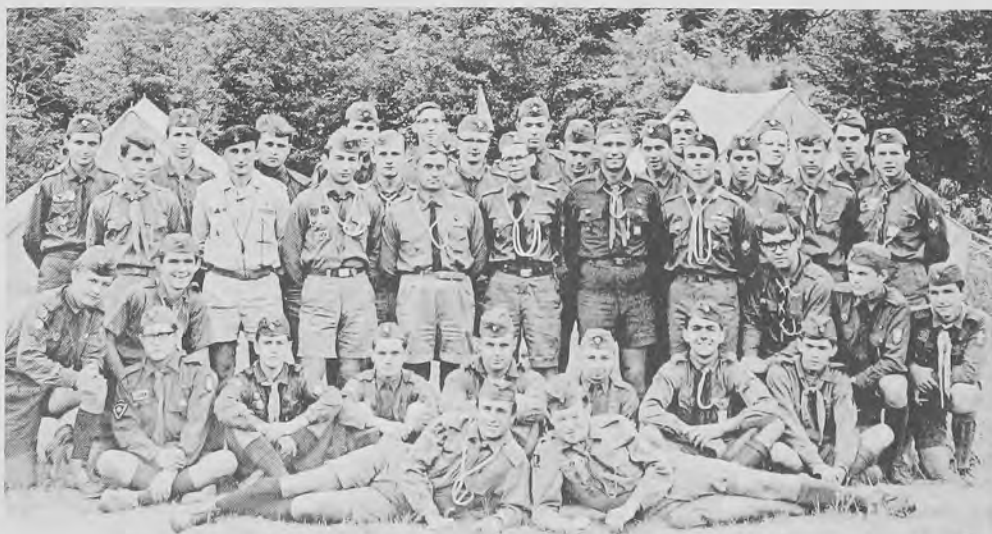
По новому мості вирушають на цілоденну прогулянку. Ідуть гуртками — це нічого, що погода непевна, накрапає дощ!

Це наша "Лісова Школа" під час прогулянки в горах. Погода таки покращала.

Це всі таборові оголошення і таблиця таборового точкування. Бунчужний тішиться, бо його не точкують —

Знімки роботи пл. сен. Юлька Крижановського.

ЩО ЦЕ „СТЕЖКИ КУЛЬТУРИ“ Ч. 1?

Уперше в історії Пласту відбувся цього літа табір «СТЕЖКИ КУЛЬТУРИ» ч. 1. Так називався цей особливий табір, який тривав два тижні в серпні ц. р. на «Вовчий Тропі» в Іст Четам, США.

Цей табір для старших юначок і старших пластунок, який зорганізувало плем'я ПЕРШІ СТЕЖІ, був призначений головно для тих пластунок, які цікавляться літературою, музикою, драмою, журналістикою, малярством...

І ось приїхало сорок пластунок. З Вінніпегу, Чикаго, Дітройту, Оттави, Торонта, Кентакі, Нью-Джерсі, Нью-Йорку, Філадельфії... В околиці Іст Четам влітку перебуває культурний центр Нью-Йорку, Мессачусетс тощо. Отже, ми використали можливості і відвідали театр (драма Теннесі Вільямса «Скляні іграшки»), мистецькі галерії, концерт Бостонської симфонічної оркестри (під диригентурою Леопольда Стоковського), концерт сучасної американської музики...

А до табору приїздили до нас доповідачі — діячі української культури: Йосип Гірняк (театр), Юрій Лавріненко (літературознавець), Докія Гуменна

Таборова брама (із самих шнурів) і Еня Ковшевич — "архітект брами".

(письменниця), Любослав Гуцалюк (маляр), Богдан Бойчук (поет), Володимир Лисняк (режисер та артист). Огляд мистецтвознавства ми слухали в пл. сен Миколи Кузьмовича; про антропологію — від Ліді Палій; про журналістику від пл. сен. Олі Кузьмович та Ростика Хом'яка...

Журналістичний гурток (при співпраці малярського, драматичного та літературних гуртків) видали одноднівку «ЕСТАФЕТА». Нехай передруки зі сторінок цього журналика розкажуть Вам самі про цей незабутній табір.

Л-ка

ВІД „СТЕЖОК“ ДЛЯ „СТЕЖИНОК“

«Без вітру не родить жито.

Без вітру вода не шумить»...

Лунає над полями і луною відбивається від гір спів на пластовій оселі «Вовча Тропа». Це учасниці табору «СТЕЖКИ КУЛЬТУРИ» співають свою улюблену пісню.

І справді вибір пісні цілком влучний, бо наш табір постав на нереальному задумі, а на шляху його реалізації стояли різні перешкоди.

Але після дозгих старань і праці куреня «Перші стежі» перешкоди змаліли, а нереальний задум стався дійсністю.

На табір з'їхались ми з різних міст і країн. Кожна з надією мати тут нагоду стрінути своїх по-сестер-любительок мистецтва чи музики, чи поезії. І зібрати нові сили для розвитку своїх талантів.

І ось наш табір став доказом тих слів, які ми часто співаємо:

«Без мрії не можна жити

Не можна нікого любити».

Марічка Кузик

Над ватрою постаті, юні дівочі...

Літературний гурток читає любимі вірші улюблених поетів.

У вільні хвилини, на зайняттях самодіяльності
одні малювали, другі вивчали пісні, треті писали:

КАМІНЦІ НАДИРУ...

Мріяти, не мріяти;
жити, чи не жити?
Чи любов у мрії знайдеш?..
Чи треба любити?
Чи без мрії можна жити,
Без мрії любити?
Іди шукай життя у мрії.
А мрію — в любові.
І любов сама знайдеться...
серце у неволі...
Колонади zenітів.
Камінці надиру.
Колонади товчених каменів.
Мав він іграшку —
новеньку,
чисту, мов перлину.
Полюбив її.
побавився — тай до долу кинув.

Софійка Мартинець

Він...
сумний і байдужий.
Не знаю, чи я його люблю.
Чи може бачу в ньому
лиш тугу свою?
Це туга — від якої хочеться втекти
кудись — далеко, у світі...
Але...
туга всюди,
в його очах,
в байдужій розмові
І...
В моїх самотніх вечорах...

Христина Гнатів

НІЧ

Ніч. Срібленим променем палає місяць.
Цвітуть зірки в чорнім шляху.
Густим накривалом спадає темінь
Накривши все, заснувши до віку.

І сторожать той сон високі
Стрункі мовчазні сосни лісові.
Шепчуться тихо собі,
Дрімлюють в висоті листки дубів.

І десь в далечині бренить струмочок,
Дзвінким акордом гомонить.
Луна і цвіркуна там голосочок.
Лишається лиш спомин дня...
І все мовчить. Відпочивають люди
В своїх домах.
Спокій народжується в грудях.
Паузе ніч...

Аня Мостович

Танцювальний гурток демонструє стилізовану "Гуцулку"
укладу Ульяни Кунинської.

Як звичайно, гумору пластункам не бракувало
й на таборі «СТЕЖКИ КУЛЬТУРИ». Очевидно,
що головно на ватрі можна було це відчутися.

З далекого світу приїхали ми сюди
Культури навчатись і — жити без води.
З далекого Дітройту — ями тут копати.
Поетів, малярів й артистів пізнавати...

І разом з ними всіма нове шоссе будусмо.
Велике і майбутнє! На шпилі творчості мандруємо
І з рук «Стежинок» штафету приймаємо.
Піднесені на душі — з культурою домів повертаємо.

В. С. і Х. К.

МРІЯ

Слова

М. Сом

Музика

О. Сандлера

Не поспішаючи

mp

Хвиля човни на легко-го і ці-лу-є і гойда.

Ширша мо-ря го-лу-бо-го наші мрі-я мо-ло-да.

приспів

Без вітру не родить жи-то, без вітру вода не шумить;

без мрі-ї не можна жити, не можна ні-ко-го лю-бити.

pp

А... А...

М Р І Я

З кінофільму "Чорноморочка"
Слова М. Сома
Музика О. Сандлера

Хвиля човника легкого
І цілує і гойда,
Ширша моря голубого
Наша мрія молода.
Приспів:

Без вітру не родить жито,
Без вітру вода не шумить;
Без мрії не можна жити,
Не можна нікого любити.

Це вона до себе кличе
Неспокійнії літа.
В морі чайкою кигиче,
В полі соколом зліта.
Приспів:

Заколосить в полі нива,
Зацвітуть усі сади.
Для того, щоб стать щасливим,
Треба мріяти завсіди.
Приспів:

СТЕЖКАМИ КУЛЬТУРИ ХОДІТЬ МАНДРУВАТИ

Точка на ватру. Співати на
мелодію «Зажирилис галичанки».

Поз'їжджалися культурні
Бон-тону набратись,
Бо елітою схотіли
Будуочку стати.
Приспів:

На престіл культури
Таланти зложити, —
Вишколу набратись,
Мистецтву служити.

Приїхали і поети —
Вчить вірші писати,
Прилетіли танцюристи —
Ноги показати..
Приспів...

Малюрі попрілізали
З пензлями, фарбами, —
Дуже мазати абстрактно
Дикими красками.
Приспів...

Композитори так само
Табір не забули,
І подбали, щоб музику
Модерну ми чули.
Приспів...

Журналістам теж роботи
Не бракло, нівроку,
Одноднівку ж бо плянують
Майже від півроку.
Приспів...

А співаки таборові
Не дають спокою,
Серенаду вони мають
Разом з бунчужною.

Приспів...
А "стежинки" парадують
В сорочках зелених,
Та усіма командують
Голосом скаженим.

Приспів...
Тож як хочете ви знати,
Як на світі жити,
У мистецтві розумітись
Культуру любити —
Приспів:

"Стежками культури"
Ходить мандрувати,
Мистців зустрічати,
Слави добувати.

Аня Мостович
Люба Лесик

Доповідачі під час підвечірку: (зліва вправо) режисер
Володимир Лисяк, маестро Йосип Гіряк, поет Богдан
Бойчук, літературознавець Юрій Лавріненко.

Прочитайте це, тоді зрозумієте, якими дорогами
були доповідачі таборовичкам.

Кімната в білому будинку. Чотири стіни. Чотири
порожні ліжка. Це кімната, в якій вони пере-
бували...

Вони з нами пробули кілька днів. Вони ділились
із нами своїм знанням і своїми переживаннями. Во-
ни були в нас на сніданках, розмовах, дискусіях,
на вогниках. Це були Вони — доповідачі.

Між нами не було прогалини. Ми говорили їх-
ньою мовою, а вони нашою. Вони відїхали. Ми їм
співали:

«Без вітру не родить жито,
Без вітру вода не шумить,
Без мрії не можна жити,
Не можна нікого любити».

І було сумно...

На стіні кімнати, в якій були чотири порожні
ліжка, залишились наліпки. На наліпках чотири
прізвища: Й. Гіряк, Ю. Лавріненко, Б. Бойчук,
В. Лисяк.

Христина Гнатів

Мистець Любослав Гуцалюк посеред захоплених таборовничок малює картину

Богдан Бойчук

НА ПЛАСТОВОМУ ТАБОРІ

До вогнища ялиці хиллять віти
і чешуть пальцями косу дівочих мрій, —
без вітру ж не родить жито,
не пахнуть стежки полеві.

А виноград вогню вростає в дрова,
дівчата співами вмивають темну ніч, —
без вітру всихає слово,
барвінок не стелиться з віч.

Уста дівчат усмішками відкриті,
цвіте прощання помахом руки, —
без мрії ж не можна жити,
без мрії не можна любити.

(Цей вірш поет Бойчук написав під впливом побуту на таборі "СТЕЖКИ КУЛЬТУРИ").

Під час ватри маєстро Йосип Гіряк читає Шевченкову поему "Сон".

Учасниці табору «СТЕЖКИ КУЛЬТУРИ» присмислюють його. Та здається їм, що вони не єдині (крім булави), що тужно про нього думають. Здається їм, що і берізка це відчула на таборі.

Пам'ятаю, як це було. Було затишно в лісі. Зелень і гори.

Я — берізка. Я була свідком цієї тиші. Пам'ятаю один тихий ранок, тихий, поки не приїхали... вони.

Вони з усіх усюдів. Мене збудив зі сну сміх та гамір. Виростали їхні сховища. Мене дивувало часто почуте слово «культура». Що це таке?

Простояла я прислуховуючись і придивляючись до їхнього життя. До моїх вух долітало — «гаразд». Пульверизатор поклав авто на стоянку, а на шосе появилася вантажопідойма, і в ній лежали здобутки двадцятого століття...

І питались мене сусіди — берізки і сосни: «Що це таке «культура»?

Я не зуміла відповісти на це питання. Вітер колисав мною, бавився, манив мене до себе.

А я все ж таки хилилась у їхню сторону.

Пам'ятаю їх схвильованих, бадьорих. Говорили про музику, і я часто чула відгомін слова «модерна», а його не розуміла...

Та з часом моє коріння всмоктало все — «скляні іграшки», Мірандело, звуки струн, білу симфонію, кицю в криниці, босоніжки, мрію і замріяних.

Цей сік оживлював мене, моє віття розросталось, я прагнула їхнього сонця.

Чи не щаслива я, що в моєму лісі стежки вже протоптані?

Редакція «Естафети»

однорівки табору «СТЕЖКИ КУЛЬТУРИ»

ЯКЩО ВИ ПОДОРОЖУЄТЕ

у Канаді чи поза Канадою

- літаком
- кораблем
- поїздом
- автобусом

зверніться до нашого бюро,
а ми Вас радо й фахово по-
лагодимо. У нас платите
тільки нормальну ціну за
подорожній квиток, а все
інше

ПОЛАГОДЖУЄМО БЕЗПЛАТНО.

Виробляємо візи й паспортни для всіх країв включно з Україною. Полагоджуємо спровадження своїх до Канади.

Українське подорожнє бюро

Маркіяна Когута і Дарії Залозецької

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto 9, Ont.

Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЯК ПОРУШАТИСЯ У КОРОТЕНЬКІЙ СПІДНИЧЦІ?

При сьогоднішній моді дуже коротеньких спідничок і сукенок є великою штукаю для дівчат сидіти та порушатися так естетично, щоб не показувати забагато своїх колін, а то і повище них.

Ви знаєте, Дорогі Подруги, що не у кожної з Вас є з природи гарні ноги, а вже справді рідко можна гордитися їхньою горішньою частиною, зокрема коли вузька спідничка «підскакує» куди більше, як це побажане.

Тому саме хочу Вам зокрема на це звернути увагу та підшепнути декілька порад як вистерігатися здивованих чи трішки розбавлених поглядів Вашого оточення, а перш усього Ваших товаришів.

Отже, пам'ятайте:

1. Завжди кинути оком на свої коліна, коли Ви вже сіли на крісло та обтягнути дискретно капосну спідничку.

2. Не закладати ноги на ногу, бо це збільшує небезпеку «задалекого» виду.

3. Старатися купувати одягу в своїй природній величині, а ніколи замалу чи завузьку в надії, що спадете на вазі.

4. Уважати, коли маєте спідню «комбінацію», щоб вона не виглядала з-під суконки, навіть ко-

ли піднесете руку вгору.

5. Ніколи не носити дуже високих закаблуків (обцасів) до коротенької спіднички.

6. Не всідати до авта передом, ступаючи до нього одною ногою і силуючись втягнути другу. Так само не можна в цей спосіб висідати. Найкраще стати задом до авта, поставити задом одну ногу, сісти на автове сидіння і тоді, зігнувши коліна, перенести рівночасно обидві ноги до авта. Висідаючи також викинути обидві ноги рівночасно, що не дозволяє спідничці плутатися. Спробуйте, як це легко робити, хоча опис може і виглядати складний.

7. Іти по сходах і всідати до поїзду чи літака, ступаючи дійсно граціозно з думкою, що ті, які ідуть після Вас, мимоволі спиняють зір на Ваших ногах.

8. Ніколи не забувайте різниці в ході чи рухах, коли замініте штани на спідничку чи сукенку. Ваш крок у штанах може бути ширший і більше свободний, у спідничці дрібніший і зв'язаний.

Думайте завжди про те, що Ви — дівчата, а Ваш вигляд і рухи повинні викликати естетичну насолоду, а не посмішку чи обурення.

Подруга Оля

УСМІХНИСЬ!

Мамусю, питає Юрчик, — а чому дощик паде?

Бачиш, тому, щоб усе росло: щоб росли яблунка, грушки, сливки і все те, що ти так любиш.

Ну, добре, мамусю, але в такому разі навщо той дощик паде і на дорогу?

Микольцева тета: Микольцо, ти не хочеш більше торта?

Микольцо, що прийшов до тети в гостину: Ні, дуже дякую.

Микольцева тета: А, то ти щось хворієш на брак апетиту?

Микольцо: Та де там, — недуга, на яку я хворію, звється «добре виховання».

ГАРНА, МОДНА СУКЕНКА — З УКРАЇНСЬКИМ МОТИВОМ

1. Прикрасіть частину сукенки або коротенького жакетика вишивкою.

До цього найкраще вживати шерстяні нитки. Доберіть до взору кольори, які відповідають гармонійно сукенці. Рівночасно вишійте тоненький пасочок з таким самим зором на стрічку до волосся.

2. Зробіть звичайну, скромну сукенку — елегантною та ефективною.

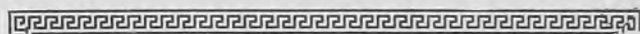
Тут можна вишивати взір або пришити гарну крайку до білої, чорної, сірої, піскової чи іншої сукенки. Для вишивки нитки підбирайте в тон до сукенки або за принципом контрасту.

СПРАВДІ МИСТЕЦЬКА ПОДУШКА

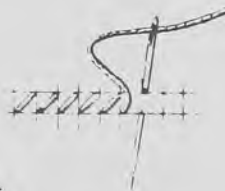
Ось як можете мати гарну мистецьку річ — власного виробу. 1923 р. знаний український мистець В. Г. Кричевський зробив плян-рисунок цієї декоративної подушки. Найкраще вишивати грубими нитками або й вовною. Підберіть кольори, які гармоніюють, наприклад: на бежовій-пісковій матерії вишивайте гіллячку і листя зеленого кольору, ягідки — помаранчевого, пташку — жовтого і яснобронзового.

Подала Чайка

УЧІМСЯ ВИШИВАТИ!

Напевно перед святковим часом захочете вишивати чи то на вироби для пластового базару, чи для когось на подарунок. Тут ми подаємо Вам, дорогі читачки, засадничі роди техніки вишивання.

Півхрестик

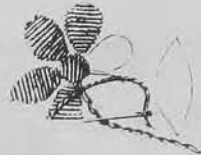
Хрестик

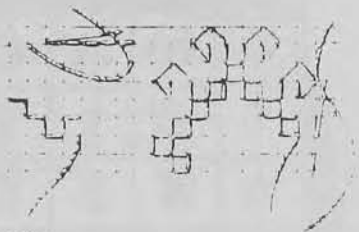
Косичка

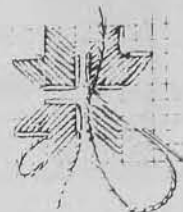
Поза голяку

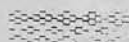
Настилювання (гладь) за контуром

Стебнівка

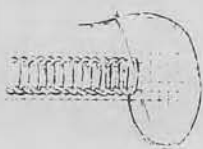
Настилювання (гладь) за ниткою

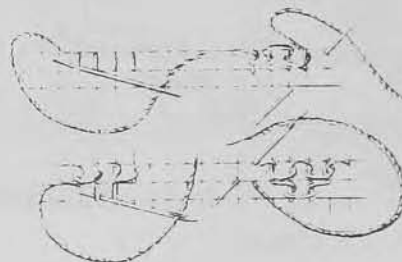
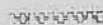
Бриз

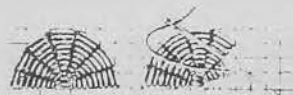
Мережання

Городоцький стіб (вузлик)

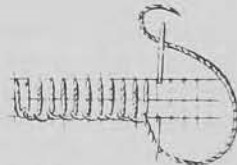
Решітка

Городоцький стіб (півмісячки)

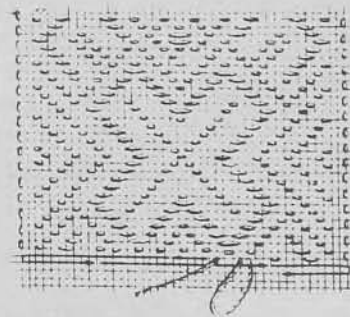
Ланцюжок

Обмітка

Заволісання

Низ (шнур з вивороту)

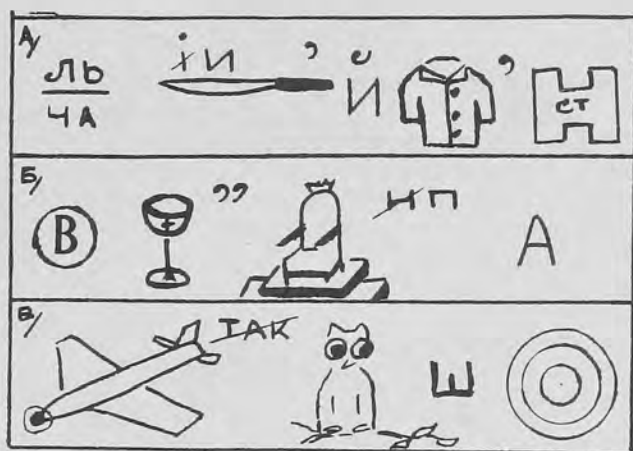
Мережкове сполучення

2. ПРОЧИТАЙТЕ

1. ПЛАСТОВІ РЕБУСИ

3. СХОВАНКА

На загальне бажання читачів відновлюємо наші «схованки». В цій схованці є імена чи то прізвища 16-ох володарів України.

В	А	Л	С	О	Р	Я	Ш	Б	И	Щ	М
Ч	Р	В	П	И	Ц	Г	А	Д	О	Т	П
К	Е	Н	О	Н	А	Р	Ж	З	К	Е	С
Я	Н	А	Б	Р	О	Х	Т	О	У	Н	І
З	А	Б	І	Х	Ч	П	О	У	Н	І	І
Ь	Е	І	Х	Ь	П	О	У	Н	І	І	І
Г	П	Ф	С	Ш	Н	О	У	Н	І	І	І
В	П	А	Н	Н	О	У	Н	І	І	І	І
П	А	В	Н	Н	О	У	Н	І	І	І	І
Г	А	В	Н	Н	О	У	Н	І	І	І	І
А	В	Н	Н	О	У	Н	І	І	І	І	І
В	Н	Н	О	У	Н	І	І	І	І	І	І
О	У	Н	І	І	І	І	І	І	І	І	І

**Чи Ви вже
вирівняли
передплату?**

Знайшовши початкову літеру, визначте порядок читання і прочитайте рядки з вірша Т. Г. Шевченка, де він закликає народ до боротьби з Московією.

ХОДАТАЇ НКЕР'БЕОУ

(із числа за жовтень)

1. За горами гори, хмарою повиті
Засіяні горем, кровію політі.
(з поеми «Кавказ»)
2. І на оновленій землі
Врага не буде, супостата...
3. До першої частини букви треба прикласти дзеркало зверху, то буде видна буква «С». До наступної дзеркало прикладається справа, внаслідок чого з'являється буква «О». Подібно і до інших частин буков. Разом буде назва Шевченкової поеми «Сон».

ВІРШОВАНА АБЕТКА

- А** — Абетка «морзетка»: раз-у-раз
забирає нам в таборі любий час.
- Б** — Булава: ми її не боїмось,
проживем з нею якомсь.
- В** — Ватра пластова — гризота для гуртка
не нова.
- Г** — Готуйсь, молоде пластова, також
і до твіста,
бо у карнавалі буде забав двіста!
- Г** — Гудзик відорветься — а ниток немає,
спізнишся на збірку — карний звіт чекає.
- Д** — Звучить, як ДЕФІЛЯДА —
пластунук це променада...
(попід домівкою)
- Е** — Енергія, якої юнаки не мають:
на вечірках не танцюють — стіни
підпирають.
- Є** — Євшан-зілля треба мати!
Де ж його нам пошукати?
- Ж** — Жовтодзюби наші вірні —
пластунята це примірні!
- З** — Забувати — значить на сходинах
не бувати,
щоб для гуртка карні точки здобувати.
- И** — «Икати», або мішаним англо-українським
жаргоном базікати.
- Й** — «Альфа, бета, гама йота» —
далі доспівайте в кого є охота!
- І** — Ідемо на мандрівку в осінній ясний день,
ліс золотом всміхнеться, до радісних
пісень!
- І** — Іжа наша таборова — часом впору
не готова!
- К** — Кулеша, каша, клюски — пластові це
страви пишні,
але як біда потисне, виідають їх
до кришки!
- Л** — Лілейка — квітка біла і трилиста
сплетена з тризубом — відзнака сріблиста.
- М** — «Мавки», та ще й «Лісові»
тому цю фантастичну назву хочуть мати,
щоб... «чугайстрів» чарувати.
- Н** — Наплечник — це практична річ,
та буває парить мов гаряча піч.
- О** — Огонь ватри без опіки стає «неживий»,
Так без дружби погасає запал пластовий!
- П** — «Пусти ж мене, мамо до табору»...
(Пережити ж треба молодечу пору!)
- Р** — Рятівництво треба знати,
іншим в біді помагати!
- С** — «Сегрегація» — нашої булави
маніпуляція,
(Щоб забави ми не мали і споминів
не придбали.)

- Т** — Табір — це місце маминих синків,
щоб із них таки зробити справжніх
пластунів.
- У** — «У таборі добре спати,
бо не треба накриватись,
ані пріє, ані гріє,
лиш дірками вітер віє!»
- Ф** — «Фуяра» (Читай: пластова нездара).
- Х** — Хитрун: всіх він хоче обдурити,
щоб в таборі легше жити.
- Ц** — «Це-Ка» — стара «гвардія пластова».
- Ч** — Чорти — це не звичайні із хвостами,
а в широких капелюхах з довгими перами.
- Ш** — Шукай, промишляй,
дров до ватри докладай!
- Щ** — Щасливий кожний і кожна з нас,
кого виховує наш Пласт.
- Ю** — Юнак — надійний пластовий молодняк.
- Я** — Якимось насилу я абетку цю скінчила,
хоч «Б» (знак м'якшення) для читачів
залишила.

Пл. юн. Зірка Городиловська
Чікаго, США.

СПОВНЕНИЙ ОБОВ'ЯЗОК

Стаття відзначена на конкурсі Об'єднання Працівників Дитячої Літератури в 1965 р. — у 75-ліття появи журналу для дітей і молоді «Дзвінок» у Львові.

Уже багато років минуло від часу, коли то я була змушена покинути рідну хату, наше спокійне місто, попрощатися із своєю Батьківщиною на невідомо скільки років. Утікала я із своїми тетами, бо наш тато був у Дивізії «Галичина» під Бродами. І коли з кожним роком щораз більше й більше помножуються літа моєї втечі з України, водночас не зменшується туга за нею, бо чужина ніколи не затре туги за всім рідним і дорогим.

Утеча з Рідного Краю — це відважне рішення, яке може постати в людині тільки з konieczности, з примусу небезпечних обставин, щоб рятувати життя серед невідрадних умов буття на скитальщині. Бо на скитальщині людина стає безбатьченком, вона відмежована від усього що найдорожче, рідне.

Такі, висловлені моєю матусею слова-поучення глибоко врилися у мою пам'ять і не раз під час моєї науки в чужій, не своїй рідній школі вони пригадуються мені. Рідну Батьківщину —

Україну знаю тільки з оповідань, бо я народилася в Німеччині. Знаю Україну з поучень моїх батьків, з науки в суботній школі, із Пласту та з прочитаної української літератури. У моїй молодії уяві живе у вічній молодості чарівна Україна. Чарівна моя Батьківщина своїми вишневими садками, біленькими під солом'яною стріхою хатинами наших сіл, травневими трелями соловейків. Чарівна моя Батьківщина своїм багатством мелодійних народніх пісень і незрівняним мистецтвом вишивок і різьби. Вона духом сильна, непереможна, бо вірна єдиному Богові; багата своїми природними багатствами, щира — добродушністю нашого народу.

Інколи під час науки історії у чужій німецькій школі мені доводиться чути, що моя Батьківщина - Україна, це те саме, що Росія, бо є вона її складовою частиною. Також український поневолений нарід уподібнюється з російським.

Яка велика суперечність із усім тим, що я собі засвоїла про Україну серед рідного оточення, — вдома, у школі і в Пласті, — тут на скитальщині. Бунт зростається у моїй душі, який заохочує до протесту, до спростування між чужинцями історичної неправди. Молода уява про стан моєї Батьківщини підсвідомо непокоїть мою душу, бо її зрівнюють з ворожою українському народові країною.

Я, єдина українка серед товаришок-німкенів, вирішила заперечити неправду про свою Батьківщину та український нарід. Рішення нелегке до здійснення, бо учителька-німкеня може помститися за відважне заперечення неправди.

Одного дня на годині історії мене зустріло щастя. Учителька викликала мене на передкляси та почала випитувати виложений матеріал з історії Росії, у якому вміщалася також історія України. На всі поставлені вчителькою запити, відповіла я згідно з викладами, а на кінець відважно сказала я, що не всі мої відповіді відповідають історичній правді.

Здивована учителька глянула на мене цікавим поглядом і запитала: «Чому не відповідає правді?»

Не лякаючись запиту вчительки (мені 16 років), відважно відповідаю, що мій тато має дві книжки німецьких істориків, які наświetлюють постання Руси-України і Московії інакше, як оце я вчуся у цій школі. Я ці книжки вже прочитала, їх зміст, який відноситься до постання Руси-України засвоїла, отже — пізнала дійсну правду, тому прошу звернути вашу увагу на мої слова. Зрештою, мій тато мені розповідав, що існує дві т. зв. концепції постання Руси-України, — одна російська, а друга українська. Концепцію постання Руси-України російських істориків науково підважив український історик, проф. Михайло Грушевський, якого ліквідувала Москва. Концепцію проф. М. Грушевського схвалило багато чужинних істориків, у тому числі також німецьких. Згадані дві книжки, які я прочитала, а історичні книжки я дуже люблю читати, принесу і їх покажу.

Трохи збентежена вчителька не оспорювала мого непогодження, а тільки просила, щоб я згадані дві книжки принесла їй і позичила до прочитання.

Я погодилася задоволити бажання моєї вчительки, у повному переконанні, що по моїй стороні буде визнання.

Після години історії, на перерві оточили мене товаришки, і почалося вже моє навчання історії про постання Руси-України та Московії, але згідно з викладом двох німецьких істориків. Із здивуванням усі вони слухали мого викладу до кінця перерви. Ніхто з моїх товаришок не дивився на мене з призиством, навпаки, всі дивувалися здібностям засвоєння знання з історії України. Таким чином також багато моїх товаришок пізнало, де правда, а де неправда про постання України та її поневолення Московією.

Чергового дня я принесла для учительки приобіцні дві історії німецькою мовою. Вона їх позичила й після двох місяців мені звернула. Під час звороту книжок учителька перед усіма товаришками сказала до мене: По твоїй стороні правда!

Від того часу моя вчителька завжди звертала на мене увагу, особливо тоді, коли на годинах історії була мова про Україну. Це послужило також за нагоду, що всі мої товаришки засвоїли собі не тільки правду про постання Руси-України, але також пізнали різниці, які відмежовують український нарід від російського.

І серед чужого оточення на скитальщині, по різних країнах Зах. Європи, у країнах Північної і Південної Америки і в Австралії для української молоді — моїх ровесників є багато нагод, щоб обороняти історичну правду про Україну та український нарід. Але щоб до цього бути здатним, моїм ровесникам на скитальщині треба, як записав наш безсмертний Геній, Тарас Шевченко:

«І чужому навчайтесь,

Свого не цурайтесь!...»

Дарія Кордуба

Учениця гімназії в Мюнхені,
Німеччина

ОЩАДЖУЙТЕ І ПОЗИЧАЙТЕ

в кредитівці
**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА
КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА**

САМОПОМІЧ

в Філадельфії

● Особисті позики на купно домів і авт

● Студійні позики зі сплатою ратами аж після закінчення студії ● Телефон: ГП 5-8770

4814 N. Broad St.

Philadelphia, Pa., 19140

ТАБІР НА БОБРІВЦІ

Табір на Бобрівці розпочався в суботу 3-го липня ц. р. Відкриття табору відбулося пополудні. У проводі табору було дві старші пластуни подружки Дарка і Надія з Нью-Йорку. Таборування проходило нам дуже весело.

У нашому шатрі були найстарші пластуни. Кожного дня о 8-й год. вранці був перегляд одностроїв. Наша бунчужна Леся дуже гостро нас "тримала". Раз у тижні ми мали вечірку. Ці вечірки дуже гарно відбувалися.

Після двох тижнів таборування відбувся "день пластуни". На цей день прибули також старші пластуни "Хмельниченки". "Хмельниченки" приготували дуже гарний скеч на їхній 20-літній ювілей. Над озе-

ХРОНІКА

ром, яке мало зображати ріку Дніпро, був представлений переїзд гетьмана Богдана Хмельницького з Правобережжя на Лівобережжя. Цей переїзд відбувся на човнах з горючими смолоскипами. Пізніше був відхід з-над озера на площу, на якій відбулася ватра зі скечами. Дорога з-над озера була освічена смолоскипами.

На другий день було посвячення прапору куреня старших пластуни: "Хмельниченки". Це мало відбутися на площі, але тому що падав дощ, відбулося в ідальні, де також відбувалася Служба Божа. Посвячення прапору довершили два священики, католицький і православний. Акт посвячення був дуже зворушливий. Скеч "Хмельниченків" і посвячення їхнього прапору залишаться мені приємним спогадом на ціле життя.

Пл. розв. Соня Крумшин
гурток "Червоношийки"
30 кур. УПЮ ім. С. Галечко
Нью-Йорк, США.

ПЛАСТОВЕ ПІДПРИЄМСТВО

МОЛОДЕ ЖИТТЯ

Єдина пластова крамниця у США має на складі:

+ пластові однострої + пластові відзнаки до одностроїв і таборовий виряд + пластову літературу + і т. п.

MOLODE ZYTZIA, Inc.
302 E. — 9th St.,
New York 3, N. Y., U.S.A.

ПЛАСТОВА КРАМНИЦЯ
В КАНАДІ

ПЛАЙ

продає:

- Пластові однострої, усі відзнаки до одностроїв і пластовий виряд
- Посібник для пластового юнацтва Дрота «Життя в Пласті» й усі інші пластові видання
- Спортове приладдя і таборовий виряд.

PLY - COOP. LTD.
768 Queen St. W.,
Toronto 3, Ont., Canada

ВЕСЕЛКА

144 Друга Евеню в Нью-Йорку
(в Пластовому Домі)
Tel.: ORegon 4-9576/-79/-98

відкрита шодня від вчасного ранку до пізньої ночі.

- + Зимні і теплі перекуски, сніданки, полуденки + содові води + морозиво + солодощі — теж вибагливі, імпортовані
 - + шкільне і канц. приладдя + українські і чужомовні часописи.
- «Веселка» є улюбленим місцем зустрічей нашої молоді!

ЧИТАЙТЕ

В
черговому
числі
«ЮНАКА»

БАГАТО

ЦІКАВИХ СТАТТЕЙ

написаних юнаками і юначками з одної пластової станиці у США. А якої? — побачите в черговому числі «Юнака».

Стаття ст. пл. Данила Струка:
ТАБІР ХОМОЛЮНГМА

Стаття пл. скоба Юрія Лося:

РАКЕТИ,
ЕЛЕКТРОНИ... І МИ!

Усмішки:
ТИ ПЛАСТУНЕ
БЕРЕЖИСЬ!

і інші цікаві матеріали!

СПРОСТУВАННЯ

В числі «Юнака» за липень-серпень ц. р., на 23 сторінці закралася помилка. Допис "Моя перша нічна стійка" підписано "Стойкова з гуртка "Соловейки", 40 кур. УПЮ-ок ім. кн. Ольги в Клівленд, Огайо, США". Має бути: Боффало, США".

Від адміністрації

СПИСОК НОВИХ ПОЖЕРТВ НА ПРЕСФОНД «ЮНАКА»

Виховниці і булава коша пластунок, Вінніпер	10.00
Гурток "Жайворонок" з 28 кур. УПЮначок	
ім. кн. Ольги, Клівленд, США	5.00
Отець Іван Кіт, Лювен, Бельгія	2.00
Пл. розв. Юрій Черник, Бронкс, США	1.00
Пл. розв. Маруся Геврик, Вінніпер	2.00
Пл. уч. Юрій Ключас, Рим, Італія	1.00
Разом у цьому списку	\$21.00

Усі жертвуймо на пресфонд «Юнака»!

ЦЕ ВЖЕ НАПРАВДУ ОСТАННЯ ПОРА

1. завести порядок у всіх юнацьких гуртках,
2. виконати свій пластовий обов'язок супроти «Юнака»,
3. вирівняти залеглу передплату за «Юнака» за 1965 р.,
4. вислати пожертву на пресфонд свого журналу!

**ЩЕ ТІЛЬКИ МІСЯЦЬ ЧАСУ
ДО КІНЦЯ 1965 Р.!**

Друзі і Подруги!

Провірте:

1) чи всі члени Вашого юнацького гуртка вже заплатили передплату за «Юнака» за 1965 рік — 5.00 дол.?

2) чи кожний Ваш юнацький гурток і курінь виконав уже в цьому році свій обов'язок і переслав пожертву на пресфонд свого журналу «Юнак»?

Коли ні, то виконайте негайно одне й друге, бо це Ваш пластовий обов'язок!

У «Юнаку» за січень 1966 р. подамо стан передплатників «Юнака» в наших поодиноких пластових станицях. Негайно покладіть Ваші залеглості, щоб потім Ви не мусіли соромитись з приводу даних про стан передплатників «Юнака» з Вашої пластової станиці, які появляться у січневому числі «Юнака».

АДМІНІСТРАЦІЯ

На підставі рішення Головної Пластової Булави (ГПБ) кожний пластун-юнак і кожна пластунок-юначка зобов'язані передплачувати свій журнал «Юнак». Провірте, чи всі члени Вашого гуртка заплатили вже передплату за 1965 р. — 5 доларів.

ЩО ПИШЕ ПРО «ЮНАКА» УКРАЇНСЬКА ПРЕСА

● Тиждень «НОВИЙ ШЛЯХ», Вінніпер: "Вже саме зверхне оформлення "Юнака" робить присмне, свіже і нешаблонне враження... Графічне оформлення, добрий папір і спосіб верстки текстів надають легкості і привабливості для ока зовнішньому і внутрішньому виглядові журналу... Це видання швидко здобуде собі популярність серед пластової, а навіть і непластової молоді. Воно може успішно конкурувати з подібними чужомовними виданнями, потребує тільки відповідної підтримки громадянства, а зокрема батьків..."

● Тиждень «УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС», Вінніпер: "Журнал друкується на доброму папері, багато ілюстрований, дуже добре редагований. Журнал не мучить молоді дидактикою, але бере її цікавими прикладами з життя..."

● Щоденник «СВОБОДА», Джерзі Сіті, США: "Без помочі і якоїнебудь підтримки із сторони батьків чи громадянства, тихо без реклами виходить цей журнал для юнацтва і послідовно продовжує свою появу... Перекидаємо з цікавістю гарно оформлені сторінки, повні рисунків і світлин, відкриваємо нові рубрики... Зміст багатий і актуально-молодечий. Це зовсім не диво, коли знаємо, що редакція, мистецьке та технічне оформлення в руках молодих людей..."

● Журнал «УКРАЇНСЬКИЙ САМОСТІЙНИК», Мюнхен, Німеччина: "...Характеристичним для "Юнака" є його безпосередній підхід до проблем і світа молоді, його вміння притягання самих юнаків до співпраці в редакції, до оформлення і поширення журналу... "Юнак" — журнал живий, цікавий, безпосередній, багатограний, далекий від усього шаблону, здібний захопити не тільки пластову молодь... Треба надіятися, що наша громадськість буде не тільки подивляти оптимізм, завзяття і такі вміння гурта молодих ідеалістів довкруги "Юнака", але підтримувати цей корисний і потрібний почин матеріально."

Замість квітів на могилу нашої Дорогої
юначки, зразкової пластуни та курінної
2 куреня УПЮначок ім. княгині Ольги
в Вінніпезі

пл. уч. ІРИНИ БОСОВЕЦЬ

складаємо 10.00 дол. на пресфонд "Юнака".

ВИХОВНИЦІ І БУЛАВА
Коша Пластунок
Вінніпер, Ман., Канада

Друкарня-ПЕРЕПЛЕТНЯ

КИЇВ

KIEV PRINTERS LTD.
686 RICHMOND ST. W.
TORONTO, ONTARIO

виконує
всю
друкарську
і переплетничу
роботи

- ОДНО І БІЛЬШЕКОЛЬОРОВІ
- НА АВТОМАТИЧНИХ МАШИНАХ
- ЛІТОГРАФІЧНІ РОБОТИ (ОФСЕТ)

27 РОДІВ СМАЧНОГО ХЛІБА

а крім того
РІЗНОРОДНІ КАЛАЧІ І БУЛОЧКИ
випікає щоденно для Вас і Вашої родини відома
в Торонті й Онтаріо пекарня

2-20 Fraser Ave. Toronto, Ont.
Phone: LE 6-1196

Нормально банки платять за ощадності
3 відсотки. За Вищі ощадності НА СПЕ-
ЦІАЛЬНОМУ ЮНАЦЬКОМУ КОНТІ в на-
шій кредитівці одержите: **5½%**

ЩАДІТЬ МІСЯЧНО
по 5.00 доларів
а після 5 років одержите

343.00 дол.

СКЛАДАЙТЕ СВОЇ ОЩАДНОСТІ
в українській кредитівці

"БУДУЧНІСТЬ"

КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА В ТОРОНТО
140 Bathurst St. Toronto 2B, Ont.

Українська пекарня

The Future Bakery

якої власниками є

АННА і пл. сен. РОМАН ВЖЕСНЕВСЬКІ
випікає

ЗДОРОВИЙ І СМАЧНИЙ ХЛІБ

і всякі інші печива
735 Queen St. W. Toronto, Ont.

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пла-
стуна та кожної доброї пластунки.

ПЛАТУНИ Я ПЛАСТУНКИ

Складайте Ваші ощадності в найбільшій
і найстаршій в Торонті Кредитівці

Українська Кредитова Спілка

297 COLLEGE ST. — TORONTO 2B, ONT.

КУПУЙТЕ

ФАРБИ ДО МАЛЮВАННЯ ДОМІВ

★ порцеляну та скляні вироби ★ кухонний по-
суд ★ ремісничі знаряддя ★ всякі залізні това-
рі в українській крамниці ПЕТРА ГОЛОВАТОГО
(При перехресті вулиць Дандес і Дафферин)

FEDERAL HARDWARE

1475 Dundas St. W. Tel.: 536-3826

Пластун Ти, юнак?

ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!

Щадити щоденно учись!

Як будеш студент,

Той даляр, той цент

Тобі допоможе колись

Здобути знання, прожиток, ім'я!

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“ У ЧІКАГО

2331 West Chicago Ave. — Chicago 22 Ill.

Увага! Увага!

«Юнака» треба не лише передплачувати, але й
докладно читати, до нього дописувати, приседу-
вати йому передплатників і збирати пожертви
на його пресфонд.

Чи Ви вже вирівняли передплату?

СИНІЦКА

СОЛОВЕРКО

ЛАСТІВКА

ПІДСНІЖНИК

БАРВІНОК

ФІЯЛКА

В Пластовій кооперативі ПЛАЙ

СТРИБАЧОК

PLY CO-OP LTD., 768 Queen St. W., Toronto 3, Ont.

ОЛЕНЬ

ЗАМОВЛЯЙТЕ ПЛАСТОВІ ВІДЗНАКИ

- новацьких роїв і гнізд
- юнацьких гуртків і куренів
- новацьких і юнацьких проб
- нов. і юн. іспитів уміlostей

РІСЬ

У цьому оголошенні поміщені зразки відзнак новацьких роїв і юнацьких гуртків, які продаємо по 50 центів за штуку. Маємо постійно на складі 40 різних родів таких відзнак і можемо їх кожнoчасно вислати. Виготовляємо також відзнаки на замовлення.

КОЖАНІ СТРИЛИ

КНЯЗІВ ОТРОК

КУПУЙТЕ В НАС ТАКОЖ:

★ всякі інші пластові відзнаки ★ усі частини пластових одностроїв ★ таборовий виряд ★ спортове приладдя ★ усі пластові видання, а зокрема обов'язковий для пластового юнацтва посібник, автором якого є основник Пласту д-р Олександр Тисовський (Дрот)

ГОТАР

СОКІЛ

Життя в Пласті

544 сторін ● багато ілюстрацій ● ціна 6.50 дол.

- * КУПУЙТЕ В ПЛАСТОВІЙ КООПЕРАТИВІ «ПЛАЙ»
- * ЧИСТИЙ ПРИБУТОК КООПЕРАТИВИ «ПЛАЙ» ПРИЗНАЧЕНИЙ НА ВИХОВНІ ЦІЛІ ПЛАСТУ!

ВЕДМІДЬ

ЛЕОПАРД

КОБРА

ОРЕЛ

ЛАЗУЛЬКА

БДЖІЛКА

ТАРПАН

Чи Ви вже вирівняли передплату?